

Sorban állnak a munkahelyekért a Hódónál

Családként dolgoznak

Jó hangulatban dolgoznak a cégnél az emberek.

Fotó: Tésik Attila

Ma már 136 csökkent munkaképességű embernek biztosít munkát, megélhetést, s nem utolsósorban társaságot a vásárhelyi Hódó Szociális Foglalkoztató, az igény azonban hatalmas, hiszen hetente újabb öt-hat állás kereső jelentkezik.

Autóillatosítók ezreinek átható aromája fogadja a vásárhelyi Hódó Szociális Foglalkoztató egyik telephelyére belépőket. A nagy asztal körül helyet foglaló csoport minden tagjának szorgosan jár a keze – csomagolják a kis fenyőfa alakú terméket. Munkájukat egyetlen pillanatra sem hagyják abba, de lelkesen igazítanak útbá.

Az emeleten Chappon Adrienne, az éppen tizenkettedik születésnapját ünneplő intézmény vezetője fogad. Mint mondja, az önkormányzatnak és a munkai központnak nagyon sokat köszönhet a Hódó, amely ma már 136 embernek biztosít munkát, azaz bejelentett állást, pontosan érkező fizetést és em-

berséges bánásmódot. A csökkent munkaképességűeket foglalkoztató vállalkozás állásai iránti igény azonban hatalmas, hetente legalább öten-hatan jelzik, hogy szeretnének itt dolgozni. Előfordult már olyan eset, hogy egy meghirdetett helyért az udvaron összeverekedett két asszony.

Az alkalmazottak közt a csupán általános iskolát végzettekől az egyetemi diplomával rendelkezőkig mindenki megtalálható, a közös bennük csak az, hogy mindannyian rokkantnyugdíjasok, szociális járadékosok, rehabilitáltak vagy nyugdíjasok. Más munkahelyeken, amint a betegségről értesülnének a vezetők, valószínűleg azonnal elutasítanák a jelentkezőt. Itt azonban családi környezetben végezhetik munkájukat, behozhatják magukkal gyermeküket, s nem kell attól tartaniuk, hogy elbocsátják őket, ha táppénzre mennek.

S hogy miből is áll a tevékenységük? A már említett autóillato-

sítók csomagolásán kívül – amelyből egyébként Chappon Adrienne is kiveszi a részét – a legváltozatosabb papírmunkákkal, gépi hímzéssel, ágybetétek behúzásával, zászlókészítéssel és még sok egyébfel foglalkoznak. Mindennap egy újabb küzdelem, mondja a vezető, hiszen a megrendelőket nem érdekli, hogy ezek az emberek betegek, a határidőt tartani kell. Ebből azonban még soha nem volt probléma. Az viszont már szomorú, hogy a megrendelésekért Pestre kell menni, a helyi vállalkozók ugyanis nem nagyon dolgoztatnak velük – teszi hozzá az intézményvezető.

Szinte a kezdetektől a Hódónál dolgozik Veszélovskyné Szankó Ágnes, míg munkatársa, Herczeg Istvánné nyolc éve került ide. Az asszony azelőtt háztartásbeli volt, amikor azonban férjét elvesztette, muszáj volt állást találnia. Csakhogy időközben megromlott az egészsége, így máshol nemigen akadt lehetőség. A szociális foglalkoztatóban viszont megtalálta a helyét, s azazal kezdte a beszélgetést is: „Szere-
tünk itt lenni.”

Herczegné ennek okaként elsősorban azt említi, hogy míg otthon egyedül lenne, itt társasága van. S az a pénz sem elhanyagolható, amit keres. Ahogy a többieknek sem mindegy, hogy csupán valamilyen segélyből vagy nyugdíjból tengődnek, vagy éppen a napi négy-, illetve hétórás munkáért kapott fizetés is befolyik a családi kasszába.

SZŐKE ANDREA

Tóni bácsi veri a vasat

Csongrádon a nyolcvanéves Megyesi Antal sokat tud mesélni az ősi mesterség, a kovácslás rejtelméről. Az idős mester még nyugdíj mellett is üzte a szakmát.

A munka, a szakma szeretete sugárzik a nyolcvanéves Megyesi Antal arcáról, amikor életéről és a kovácsmesterség fogásairól mesél. Tóni bácsi – ahogyan ismerősei szólítják – már gyermekkorában beleszeretett e nehéz, ősi szakmába. Mint mondja, a közelben lakó idős kovácsmester munkája nagy hatással volt rá, sokat is tanult tőle: ez a tudás és a szakma szeretete aztán egy életre beleivódott. Tizenévesen kezdte a szakmát megismerni, majd ipari tanulóként három és fél évig koptatta az iskolapadot is. Mint legidősebb fiú, általános iskola után otthon dolgozott, de nem sajnálja, hogy ezt a szakmát választotta. Már tanulóként tudta, hogy a mesterséget nem lehet rövid idő alatt elsajátítani; öröké tanulni kell, állandóan fejleszteni kell a tudást. Így inasévei alatt három műhelyben dolgozott. Felszabadított segédként megkereste a napi négy pengőt. Lovat patkoltak, nyaranta a fuvarosoknak dolgoztak, természetesen nem nyolcórás munkaidőben.

Addig dolgoztunk, amíg volt munka – mondja, ami annyit jelentett, hogy reggelötől este nyolcig izzott a vas, zenélt a kalapács. A műhelyben kosztoltak, állva reggeliztek. A heti huszonnégy pengő kereset – melyből húszat haza adott – jónak számított abban az időben, jelezve: megbecsülték a jó szakmunkát.

A világháború alatt Pesten dolgozott, majd hazatért Csongrádra. A mestervizsga után nagy vágya volt, hogy kisiparos legyen. Ki is nézte leendő műhelyének a megfelelő helyet a Do-

hánysoron, a két országot találkozásánál.

– Megvolt rá a pénz, de nem jött össze az üzlet – idézi a múltat Tóni bácsi, s mivel a lovas kocsis forgalom miatt kulcsfontosságú volt a jó helyválasztás, nem is nézett magának másikat. Bár próbálkozott mesterkovácsként, hamar rájött: egy kovács nem tudja elvégezni a pénzesebb munkákat, mindenképp társ kell hozzá. A rossz gazdasági helyzet miatt azonban szinte haszon nélkül dolgoztak, így 1946-ban elfogadta a városi tanács ajánlatát.

A tanács karbantartójaként, aféle mindenesnek számított. Munkája sokrétű volt: lovakat patkolt, rendbe hozta a fiakereket, záratokat javított és még a virágtartókat is ő kovácsolta.

– Kilenc lova volt a tanácsnak,

volt munkám bőven – emlékezik. Barátilag mindenféle munkát elvállalt, amiért egy kovács-társa fel is jelentette, mondván: kontárkodik.

Tóni bácsi a nyolcvanas években nyugdíjba ment, ám azóta is sokan kérnek tőle segítség. Szeneskamrájából átalakított műhelyében ezernyi szerszám, már-már muzeális értékű tárgy: kohó, üllő, patkók, zárok. A falon a mesterlevél, mely jártasságát igazolja. A nyáron kisdíjakat keresték fel, és az idős mester nekik is szívesen mesélt a szakmáról. Manapság már csak szenvedélyből gyűjt be a kohóba, bár ha egészsége engedné, ma is dolgozna. Sok minden más mellett ezt is érdemes lenne eltanulni az idős mestertől a maiaknak.

PÜSKI KRISZTIÁN

Ősi mesterség a kovácsoké. Bizonyítja ezt a 80 éves mester, Megyesi Antal műhelye is.

Fotó: Tésik Attila

Iskolafelújítások Vásárhelyen

Csoportszobákat alakítanak ki

MUNKATÁRSUNKTÓL

Több mint húszmillió forintosszú lejáratú, kamattámogatásos kölcsönt nyert el Vásárhely városa A huszonegyedik század iskolája elnevezésű pályázaton az Oktatási Minisztériumtól. Az egyik támogatást, 9,7 millió forintot 1 milliós önerésszel a Nagy Sándor utcai iskola, valamint az intézmény és a Szent István Általános Iskola Vöröskereszt utcai közös épüle-

tének felújítására fordítják. Lázár János polgármester elmondta: a Nagy Sándor utcai iskola négy kisebb helyiségből két tantermet alakítanak ki, és felújítanak négy másik helyiséget is. A Vöröskereszt utcai épületben pedig néhány eddigi tanteremből lesz csoportszoba.

A Cseresnyés-kollégium további felújítására is kap a város 11,1 millió forint kölcsönt. Ezt az összeget 1,2 milliós önerővel egészítik ki, így két vizesblokkot

és nyolc mellékhelyiséget újítanak fel hamarosan.

Amint arról egyébként korábban már beszámoltunk, a két legnagyobb, szintén e pályázat támogatásával megvalósuló beruházás a Tarjáni és a Szent István Utcai Általános Iskola bővítése lesz, összesen több mint 80 millió forintból. Az előbbi intézmény négy, míg az utóbbi három tanteremmel lesz gazdagabb a következő tanévkezdetre.

Menekülnének a zajok elől

Zsótérék háza és a mindszeinti önkormányzat

Elviselhetetlenné válik az életük, ha megnyílik házuk szomszédságban az új piac, melynek állatvásári része a kertjüktől néhány méterre húzódik. A mindszeinti Zsótér család szeretné, ha az önkormányzat mihamarabb megvásárolná az ingatlan, a város viszont most erre nem tud áldozni.

Nem az új piac megnyitása elé kíván akadályt gördíteni a mindszeinti Zsótér család, csupán úgy vélik, jogos kérésüknek akarnak érvényt szerezni, amikor azt szeretnék elérni, hogy az önkormányzat vegye meg az elviselhetetlen környezetbe kerülő házukat.

Mint arról már beszámoltunk: a képviselő-testület forráshiányra hivatkozva elutasította a kérelmet, s arról döntött, hogy jövőre újra megvizsgálja az ingatlan megvételének lehetőségét. Zsótérékat azonban ez a válasz egyáltalán nem nyugtatta meg, továbbra is azt szeretnék, ha mihamarabb megoldás születne, s pont kerülne az ügy végére.

– Elviselhetetlen lett az életünk azóta, hogy az új piac építési munkálatai elkezdődtek – mondta szomorúan Zsótér Ferencné. – Több mint 20 éve élünk ebben a házban, mely közvetlenül a Szentese vezető út mellett található, így a forgalom zaja már régen nem zavar bennünket. Mint ahogy a mögöttünk haladó vonatokat is megszoktuk már, sőt az ugyancsak hátunk mögött működő állatfelvásárló térre szállított jószágok bőségét, visítózását is elviseltük. Az ezekhez társuló majdani vásártér, valamint a néhány méterre az ablakunktól kialakítandó állatpiac zaját viszont már képtelenek lennénk eltűrni. A város vezetői közül ugyan ki viselne el a háza körül ezt a káoszt?! – kérdezte indulatosan Zsótérné.

Az előírásoknak megfelelő, azaz a családi háztól több mint 10 méteres védőtávolságra kap helyet az új állatpiac, mondta el lapunknak Farkas Zoltán. A polgármesteri hivatal munkaszerve-

zője hozzátette: a zaj- és a szagszűrés érdekében a kerítés mellé fákat telepítenek majd.

Ezen elképzelés sem nyugtatja meg Zsótérékat, akik szerint a házat is nehezebb lesz eladni. A család már próbálkozott az igazságügyi forgalmi szakértővel felbecsültetett ház értékesítésével, eddig sikertelenül. Azért is ajánlották fel azt az önkormányzatnak, mert úgy érzik, hogy a piacépítés miatt végleg ellehetetlenült a helyzetük, de csak többszöri elutasításban volt részük. A már említett képviselő-testületi döntés előtt az önkormányzat pénzügyi és gazdasági bizottság tagjai jártak a háznál. Szőke Róbert, a bizottság elnöke elmondta: megérti Zsótérék problémáját, de az ingatlan láttán a testület úgy vélte, hogy a család a piaci árnál magasabban akarja eladni a városnak a házat. Ennyiért pedig nem tudják megvenni. Reális árért viszont jövőre megpróbálják megvásárolni az ingatlant.

S. T. A.

Zsótérné azt mondja, mióta a piacot építik, elviselhetetlen az életük.

Fotó: Tésik Attila